

Biljartgenot doet

Bosnië vergeten...

Dokter-Kolonel Herbert Plovie : na 40 jaar militaire dienst kon van Belgische Staf nog geen dank-u vanaf

Als kind mocht Herbert pas op straat spelen, als zijn huiswerk af was. Vader Edmond was neef van August Plovie, na de bevrijding burgemeester van Bredene. Streng opvoeding hield Herbert niet van de geneugten van 't leven af : rechterwing bij 't Veegeetje in de tijd van Sjetje Sanders, leerde hij van vader en van niemand minder dan Jos Vervest de onderscheidelijke disciplines van het nobele biljartspel aan. Aangetrokken door 't leger, omwille van de studies tot dokter, klom hij op tot chefdokter-kolonel bij de NAVO (Noord-Atlantische Verdragsorganisatie). Hij leerde er talen en landen kennen, maar werd in 1995 geconfronteerd met de monstruositeit van de Bosniëtragedie. Toen Herbert Plovie in Brussel de Staf buitenwandelde, werd hem — na 40 jaar totale inzet ! — geen blik gegund, laat staan een hand gedrukt...

27-09-99Z

Biljartfanaat Herbert Plovie, die het tot dokter-kolonel bracht bij de NAVO, studeerde nog aan de universiteit toen hij met verpleegster Jeannine Corthals in de echt trad. Kunnen dit alleen maar staven : zoon Gunther (31), officier lange omvaart, en Annuschka (34), hoofdverpleegster in het Bredense bejaardencentrum 'Wackerbout'. Jeannine over manlief : „Nee, 't was niet mijn eerste lief... maar ik zie hem nog altijd even graag. Herbert durft verrassend uit de hoek komen. Dat hij nu nog talen aanleert, bewijst alleen maar dat hij zich formidabel voor iets kan inzetten.” Graag vermelde verdiensten : Natomedaille voor Bosnië, Commandeur in de Kroonorde, Officier in de Leopoldsorde, actieve tegenwoordigheid tijdens overstromingen in Pakistan. (Foto ET)

Op 2 april 1943 zag Herbert Plovie het licht in een hardwerkend gezin, wiens inzet zich strengelde in de genen van twee zoons. Vader Edmond was bediende bij de Bredense burgerlijke stand en kweet zich in zijn vrije tijd van de duivenuitslagen voor de regio Oostende. Moeder Georgette Vandewinkel trok de werkschort aan om in de touwfabriek Ostend Stores te werken, kwestie van de studies van beide zoons te kunnen betalen.

Veegetje van Sjetje Sanders en Wilfried Puis

Eigenlijk heeft Herbert Plovie nooit het eerste leerjaar gedaan. Ik kon al lezen, schrijven en zeuren met de kaarten toen ik uit de kleuterklas kwam, lacht hij. Alhoewel hij zijn plechtige communie deed, was er bij de Plovies toch een haar in de katholieke boter... — **Herbert**: „Toen ik naar het atheneum ging en niet naar het college, werden mijn ou-

ders in ons Bredene-dorp, publiekelijk, vanop de kansel verketterd. Weet je wat mijn grootste wraak daartegen was? Het telkens weer behalen van de prijs voor godsdienst in het atheneum!”

Zoon Plovie vond dit gymnasium een topschool en zou — op zijn 17de — die onderwijsinstelling als *primus inter pares* verlaten. Herbert trad er op met de volleybalploeg, wat duidelijk verwees naar zijn sportieve ingesteldheid: hij was rechterwing bij 't Veegetje van Sjetje Sanders, Martinsen, Inghelbrecht, Durand, Patrouille, Berten Linskens, Vercruysse, Pol David en Wilfried Puis.

— **Een jonge ploeg?**

— **Herbert**: „We kwamen ooit op het veld toen de arbiter vroeg of men het moederhuis had losgelaten met een voorlijn: Puis (17), ik (17), Pol David (18) en Marcel Zanders (20). Weet je dat ik tot mijn 16de niet mocht voetballen van vader...”

— **Als scheidsrechter, float je naar 't boekje of naar de redelijkheid?**

— **Herbert**: „Ik verdroeg het dat de spelers al eens een uitbarsting hadden of mij zelfs uitlachten. Maar zij mochten mij nooit aanraken. Al opge-

leren. Ook dat hoeft heus niet...”

— **Hooligans, een niet meer weg te denken kwaad?**

— **Herbert**: „Toen in de jaren '70 het hooliganisme opkwam, ben ik nooit meer naar het voetbal geweest. Deze individuen, zonder doel in het leven, kunnen bezwaarlijk voetbalfans genoemd. Schaf het voetbal af en die gozers vinden mekaar op zeedijk of pier. Wat ertegen beginnen? Vraag het eens aan de minister van justitie...”

Werd dokter... omdat vader het wou!

Lag het aan Herbert, dan zou hij sportleraar geworden zijn. Dat was zonder vader Plovie gerekend die zijn *primus inter pares* van het atheneum erop wees dat hem maar volgende keuzes werden gegund: ofwel dokter worden, ofwel ingenieur. Na het middelbaar ging zoonlief dan maar naar de universiteit, want hij koos voor dokter. Dus naar een heuse kotmadam...

— **Herbert**: „Wees gerust, een echte kotmadam houdt haar studenten in het oog. In werkelijkheid is zij een vervangende moeder. In die tijd had je nog de échte kotmadam, waar de student vandaag meer en meer zijn boontjes tussen appartementsmuren moet doppen.”

— **Aan jongerenacties meegedaan?**

— **Herbert**: „In de jaren '66 - '68 zat ik in mijn doctoraatstudies. Ik heb toen de bar van de geneeskundige kring gesticht, alhoewel ik al getrouwd was.” Op zijn 21ste huwde Herbert inderdaad met de 22-jarige verpleegster Jeannine Corthals uit Wetteren. Ze hadden mekaar in een dancing in Gent gevonden. Later gaf zij haar carrière op om manlief naar Duitsland te vergezellen. — **Studeert jeugd zich vandaag suf?**

— **Herbert**: „Ik denk dat ze geen 50 percent studeren van wat wij in onze tijd te verwerken hadden. De testen waren toen veel omvangrijker. Ik zeg niet dat het beter was. Vandaag studeert men meer toekomstgericht naar een bepaald vak. Waar men vroeger een algemene vorming op het oog had, houdt men het vandaag meer bij specialisten.”

— **Vroeger en nu: wie haalt het eigenlijk?**

Herbert: „'t Een is 't een... en 't ander is 't ander. De algemene vorming — lees Latijn, Grieks, geografie en geschiedenis — komt nu minder aan bod, wat meestal een invloed heeft op het sociaal gedrag. Hierbij gaan de Amerikanen wel als pertinentste voorbeeld van vakidioten door. 't Zijn goeie soldaten, goeie techniciers maar vraag ze niet waar exact ze rondvliegen en rondhangen...”

— **Eerste stappen in de geneeskunde geen makkie?**

— **Herbert**: „Je zit voor de rest van je leven met de miserie van de mensen opgezadeld. Een beetje met een keer word je er hard in en kan een zeker cynisme niet meer geloofend. Je leert afstand nemen van het emotionele van het menselijk lichaam. Vanaf je tweede en derde jaar wordt anatomie een praktijk. Met het kerven en snijden aan een lijk vervaagt mens tot zaak.”

— **Kan niet langer over evolutie gekeken...**

— **Herbert**: „Wat is de actieve geneeskunde de jongste zestig jaar geëvolueerd! Beeld je in dat de dokter ooit met een fiets naar zijn patiënten reed, in een tijd dat men nog geen weet had van antibiotica en er een zekere samengang was tussen ziekteverloop, hart en gewrichtsreuma. Nu zit iedereen in zijn klein vakje: orthopedisten opereren alleen nog maar knieën... want enkels en ruggen maken hun bevoegdheid niet meer uit.”

— **De vooruitgang kan niet geloofend worden... Herbert**: „In zekere zin hebben de dokters vandaag meer bagage. Je kunt niet dezelfde tijd spenderen aan het volledige lichaam. Wat een vooruitgang maakte de techniek: waar

vroeger tot amputatie werd overgegaan, wordt nu een nieuwe slagader gestoken. Is de by-pass, die zo vaak het leven van de mens een nieuwe start geeft, niet hét grote mirakel van de twintigste eeuw? Een niet meer te stuiten vooruitgang!”

merkt dat spelers nooit klagen zolang de bal rolt? Naar de arbiter toe heb ik er last mee, hoe theateraal bepaalde fluitiers met hun boekje gesticu-

Chef-dokter NATO moest 'n Belg zijn !

In 1969 studeerde Herbert Plovie af als dokter en werd als commandant van het militair hospitaal in Soest aangeduid. Hij herinnert zich ooit op tamelijk onconventionele manier een onderofficier, slachtoffer van hartinfarct, een inspuiting te hebben gegeven. Herbert hield er aan de geneeskunde enkel in militaire functie uit te voeren, omdat hij zijn job goed wilde doen. „Ik weigerde categoriek iets voor mijn familie te doen. Zelfs het aanraden van een aspirine : als je iets voor je eigen volk doet, beschik je niet over al uw geestescapaciteiten.”

— **Wat zul ge nooit vergeten ?**

— **Herbert :** „Een neergestorte helipiloot heb ik op de tafel van een hofstede — toen hij omzeggens gescalpeerd was — het hoofd met een 18-tal steken genaaid. Zonder verdoving, want ik was daar toevallig ter plaatse en hij wilde niet weg naar een hospitaal. Het bloed zeikte overal rond en het slachtoffer was zodanig onder de schok van het neerstorten, dat hij niets voelde. De Limburgse helipiloot Etienne Vandormaal is er perfect doorgekomen. Als ik hem af en toe eens tegenkwam, wreef ik altijd eens over zijn koppeke...”

Toen de NAVO (Noordatlantische Verdragsorganisatie) werd opgericht, was Herbert Plovie zopas tot kolonel benoemd. Er dienden internationale hoofdkwartieren klaargestoomd om te velde te trekken. Hierbij werd overeengekomen dat de chefdokter van Belgische nationaliteit moest zijn. Functie waarvoor Herbert Plovie in aanmerking kwam en die hij ook aanvaardde.

— **Herbert :** „In december 1992 ben ik naar het hoofdkwartier in het Duitse Bielefeld vertrokken, alwaar een Engels generaal commandant was en de operatie-officier een Amerikaan was. Ik deed in die tijd alle Europese hoofdsteden aan. Ik sprak en schreef vloeiend Nederlands, Frans, Duits en Engels en kon mij daarbij in 't Italiaans en het Portugees verstaanbaar maken.”

— **Bosnië/Kosovo : ontzaglijke monstrositeit...**

— **Herbert :** „In Bosnië had ik de gelegenheid met veel moslims, Kroaten en Serviërs te spreken. Niemand vroeg zich af waar hun kind morgen naar school zou gaan. Die mensen leven daar altoos in het verleden. Kùnnen en willen maar niet vergeten dat 200 jaar geleden een bedovergrootvader door de andere kant werd vermoord...”

— **Hoe dicht raken leven, ziekte en dood mekaar ?**

— **Herbert :** „Bij manier van spreken op een millimeter : iedereen op straat kan beginnen schieten en steken. Iedereen heeft een wapen ! Men verschuilt zich achter zelfverdediging... waar agressiviteit tegenover het andere ras er al eeuwen zit ingebakken !”

— **Zie je licht in de tunnel ?**

— **Herbert :** „Een verademend lichtpunt zie ik wel komen, al zal het mijns inziens maar tijdelijk zijn : alles heeft te maken met het machtsmisbruik van diegenen die aan de macht zijn. Wie weet maken we over 20 jaar de omgekeerde wereld niet mee als de agressors Bosniërs en Kroaten zullen noemen en de Serviërs dan de slachtoffers zullen zijn om, snikkend van de miserie, de wereld om erbarmen te smeken.”

— **Welke zedenles trek je uit Bosniëtragedie ?**

— **Herbert :** „Dat we tevreden mogen zijn dat we in West-Europa zijn geboren en daar mogen leven !”

Oostende... voorstad van Bredene !

Hoe erg Herbert Plovie van de plaats houdt waar hij geboren en getogen is, weerspiegelt hij in één zin : Oostende... is de voorstad van Bredene ! En hij dramt door : „Ik vind dat men de toegang tot Oostende met de auto totaal onmogelijk aan het maken is. We hebben het niet over de Visserskaai, die meer en meer ter discussie komt, maar wel over het systeem van naar links afslaan, het naar rechts indraaien : kortom straten maken die alleen nog maar toegankelijk zijn... voor de tram.”

— **Herbert** : „De winkeliers hebben gelijk : ik ga niet meer winkelen in Oostende. We gaan naar de Amerikaanse manier van leven. Neem Delhaize : wegens het teveel aan storende elementen in het verkeer in Oostende, ga je nog liever naar de Blankenbergse Delhaize...”

— **Vlaanderen... en België ?**

— **Herbert** : „Ik ben een Belg die Vlaming is. Als ik vaststel hoe onze politiekers in Afrika, Kosovo, Bosnië en aan de vluchtelingen in ons land gaan verklaren hoe ze moeten samenleven... zie daar krijg ik buikpijn van : vóór de verkiezingen doen de Vandenbrandes en Di Rupo's immers niets anders dan de mensen tegen mekaar opjutten.”

— **Bergtoppen en gletsjers boeien je ?**

— **Herbert** : „Heb twintig jaar lang op de Alpijnse Stubaial de toppen en gletsjers bedwongen. Eerst bergwandelen tot aan 3000 m om dan de gletsjers over te steken. Vooral 's morgensvroeg opletten voor verijsde sneeuw.”

— **Je werd ook vliegenier ?**

— **Herbert** : „Ik klaarde de klus om het brevet tussen januari en november te behalen. Weet je dat je in Amerika — mits dagelijks twee uren te vliegen — na veertien dagen met een brevet naar huis kunt komen. Wat mij van bergen en vliegtuig bijbleef ? Wanneer je die autootjes daar ziet rijden en die kleine huizen als elementjes uit een blokkendoos daar heel beneden ziet uitgestrooid, dan blaas je niet hoog meer van de toren. Je beseft dat je er beter aan zou doen al je ruzies bij te leggen. Je ziet immers in, hoe klein je in werkelijkheid maar bent...”

Kolonel-dokter Herbert Plovie was heus niet de eerste de beste. Na een voetbalmatch in 1965 ging, tussen Zelzate en Gent, zijn auto over de kop : van tussen de bomen kwam opeens een boerenkar de rechte baan op... In 1976 ging hij met een helikopter als dokter naar een scoutskamp. Bij het terugkeren raakte de heli een hoogspanningskabel en kwam tegen de berm van een meer terecht. Herbert hield er geen kwetsuren aan over. In 1987 ontkwam hij in de Alpen niet aan een slangenbeet. Herbert ging in shock... Omdat er daadwerkelijk stervensgevaar was, werd hij naar de universiteitskliniek van Innsbruck overgebracht. Om maar eens te zeggen hoe eind-goed-al-goed wel eens aan een heel dun draadje hangt... (Foto ET)

Bombardementen : akkoord... Amerikaans zwart-witbeeld : neen !

Volgens Herbert Plovie waren de bombardementen op Kosovo er degelijk vandoen : „Milosevic is natuurlijk geen brave man die men moet afschilderen zoals Russen en Orthodoxe kerk het doen. Maar dat Milosevic de enige is die als slecht dient afgeschilderd, is nu ook geen waar. Moorden op gewone Servische boeren tonen heel duidelijk aan dat er, langs weerszijden, goeden en slechten zijn. We moeten veel genuanceerder zijn in ons oordeel, en niet klakkeloos aanvaarden wat kranten ons diets maken.”

Herbert Plovie stoot zich aan het zwart-witbeeld dat de

Amerikanen willen ophangen. Het gebrek aan nuancering, door bepaalde persagentenschappen overgenomen, moet dan ook met een korreltje zout genomen worden : „In de operatie die aan de gang is, zien we weer eens dat de Kosovaren van Albanese afkomst afgeschilderd worden als de goeden... maar dat ook zij nu de Serviërs menselijk leed aandoen en niet verlegen zijn tot wraakacties over te gaan.”

— 40 jaar militaire dienst en geen merci...

— Herbert : „Ik ben redelijk in mijn gat gebeten dat ik, na 40 jaar dienst in 't leger, naar

buiten ben gewandeld, zonder van iemand van de Staf in Brussel een hand te hebben gekregen. Ik was dokter-kolonel... en eigenlijk kandidaat dokter-generaal.”

— Kwam die promotie er niet ?

— Herbert : „Dat was aan de oude politiek te danken die vergt dat je aan de KUL studeerde, tot de CVP behoort, allicht niet vreemd bent bij Opus Dei en, ja, ook vriend aan huis bent bij het Hof. De nieuwe generaal heeft tot zijn 30ste gestudeerd op de kosten van het Leger en werkte daarbij half-time. Je moet niet meer vragen...”

Dokter-Kolonel Herbert Plovie (uiterst rechts) wordt hierboven in 1996 door Generaal Sir Michael Walker, Commandant Navo-lfortroepen in Bosnië, eer bewezen. Toen de dokter van Koning Boudewijn eens niet beschikbaar was, werd Herbert Plovie aangezocht om de vorst te vergezellen tijdens zijn bezoek aan de Belgische garnizoenen in Duitsland : „Stel je voor, verantwoordelijk zijn voor de gezondheid van Zijne Majesteit ! Ik diende mij vijftien passen achter de vorst te bevinden, degelijk in het bezit van zijn bloedgroep. Wat mij opviel : Boudewijn was heus niet verlegen om een fijnzinnig spottermijtje...”